

Körmös

A jobb adni, mint kapni bölcsességét felismerők rendületlenül etetnek bennünket, ráadásul gasztronómiai kultúránk is fejlett, mindenkor képes az aktuális közízléshez igazodó forradami újulásokra. Díszes tálcán kínálják az erőszakkal fűszerezett nacionalizmust, a demagógiát próféciával körítve, de közkívánatra választhatunk akár dilettantizmust pökhendi módra vagy profi összeállítású skóttátal is. Fejlett biológiai alkalmazkodóképességünknek, intelligenciánknak köszönhetően szinte mindent megemésztünk. Bár a gyengébb egyedeknek egy-egy fogás időnként megfekszi a gyomrát, az ínycsekek zavartalanul találnak ki újabb és újabb kreációkat.

Kényes gyomromat ifjúkoromban a menzai robbantott szirtisalevesek is megfeküdtek. Azt hittem, hogy mára már megedződtem; de tévedésemre a minap rádöbbenem. Hiába rágódok rajta, számomra megemészthetetlen a spékelt flamingókról szóló hír és a teniszlabdás viziló. (A labda még a Süsü nevű hétgyermekes viziló apukának is sok volt, pedig ő a cellulózt is meg tudta emészteni.)

A céltalan gonoszság és a bűnös tudatlanság szabadult el és kélt versenyre egymással idén az állatkertben. Jó lenne, ha homo sapiens voltunkat nem emésztőrendszerek edzésére használnánk. Agresszivitásunk vírusai és a butaság baktériumai ellen nincs védőoltás.

Egy katasztrófát látok: amíg a világegyetem csak a fény sebességével tágul, addig az agresszív emberi butaság a gondolatnál is sebesebben terjed. Lidércálmom dilemmája, hogy létezik-e olyan effektus, ami meggátolja, hogy ez utóbbi sebesebben tágul gömb elfoglalja az egész Univerzumot?

